

(Laubbustar. No. 9.)

[Aasen, Ivar]

Dei gamle Fjelli.

1. Dei gamle Fjell i Syningom
er altid eins aa sjaa,
med same gamle Bryningom
og same Toppom paa.
I Bygdom byggja Sveinarne,
og Huset stender laust;
men dei gamle Merkesteinarne
dei standa lika traust.

2. Paa Fjellom er det leikande
aa ganga til og fraa
og kring um Toppom reikande
so vidt um Land aa sjaa:
til Havet kring um Strenderna
med Skip som Fuglar smaa,
og til Fjelli kring um Grenderna
med tusund Valkar blaa.

3. Der er so mange Bendingar
i Bygdom koinne til;
me sjaa so mange Bendingar
alt paa eit litet Bil.
Dei hava snutt um Bollarne
og slutt og rudt og bygt;
men dei gode gamle Kollarne
dei standa lika trygt.

V box 28:823

4. So stod dei gjennom Liderna
vel mange tusund Aar;
og Grafet voks um Liderna,
og Lauvet kom kvar Vaar;
og Vinden tok um Topparne
og Vatnet tok um Fot;
men dei gilbe gamle Kropparne
dei toko traust i mot.

5. Av Hav kom Sjomann stigande
og lengtab etter Land,
daa saag han Fjelli stigande
og kjendest ved si Strand.
Daa kom det Mod i Gutarne,
som saag sin Fødestad.
Ja dei gode gamle Mutarne
dei gjera Huguen glad.

Uttor "Symra."

[Aasen, Ivar]

Livet.

Tone av Draumbødet. El. Hava me gløymt vaare gamle Stev.

1. Heimen er baade vond og god,
det flister med Sut og Gaman.
Hæv er den, som med same Mod
kann taka mot alt tilsaman.

2. Begen ligger so ymist til
med Staup og store Krokar.
Ein kjemer der, som ein inkje vil,
og fram i mange Flokar.

3. Sveinen stemner i Begen radt
med stora Boner i Barmen;

han moter ymist ein Bakke bratt,
han moter stundom Harmen.

4. Um ei Stund han fær ein Stur,
det heve sit gamle Gjenge:
Gleda gløymest, fyrr du trur,
men Sorgerna sitja lenge.

5. Kjem han sturen i Verdi ut,
so fær han liten Fagnad;
ho snur seg burt ifraa all Sut;
so klagar han paa sin Lagnad.

6. Han lastar Verdi, som er so snar
fraa Sorg til Leik aa venda.
Han gløymmer lett, at det same var
hans eigen Hug, kann henda.

7. Strengte Dagar maa koma paa,
men etter koma dei milde.
Den største Hugnad me stundom faa,
der minst me vona vilde.

8. Lauvet fell um Hausten av,
um Vaaren atter det spretter.
Dauben herjar um Land og Hav,
men Livet kjem alltid etter.

9. Stormen sopar i Skogom hardt,
so Tre og Kvister brotna;
men grøne Kvister vil renna snart
av Rotom til deim, som rotna.

10. Kjært er Livet med all sin Harm,
det klaarnar, alt som det gjenger.

Men endaa treng eg ei Von i Barm
um eitt, som varer lenger.

Utor „Symra.“

[Aasen, Ivar]

Me skal koma, um inkje so braadt.

1. Dei vil altid klaga og kyta,
at me ganga so feint og so smaatt;
men eg tenkjer, dei tarv inkje syta:
me skal koma, um inkje so braadt.
2. Ja, det styt inkje fram, so det dunar,
(som no ingen kann undraft uppaa);
men det munar daa jamt, ja det munar,
so det stundom er Hugnad aa sjaa.
3. Lat det ganga fram, lad det sigal
Berre eitt eg hyskjer og bed:
at me inkje so høgt maatte stiga,
at me gløyma vaar Fedra=Sed.
4. Lat os inkje Forfeberne gløyma
under alt, som me venda og snu;
for dei gav oss ein Arv til aa gjøyma,
han er større, en mange vil tru.
5. Lat det merkast i meir en i Ordi,
at me halda den Arven i Stand,
at, naar Feberne sjaa att' paa Jorði,
dei kan kjenna sitt Folk og sit Land.